

DÖBRENTAI KORNÉL

TRIANONRÓL HÁROM TÉTEL BEN

„Nem kell beszélni róla sohasem, / De mindig, mindig gondoljunk reá” – mormolom magam elé Juhász Gyula Trianonról szóló megrendítő versének kezdő két sorát. De elmentmondok a fenti idézetnek. Igenis, beszélni kell róla – kibeszélni magunkból, a magyarságból, tisztázó szándékkal – s amellet mindig gondoljunk reá! Erre a bestiális rémtettre. Az idegeinkbe, a géneinkbe égetődött, még akkor is, ha az elmúlt hatvan év bolsevista hatalomgyakorlása nyomán nemzedékeken át se szó, se kép, mint akár 1956-ról. Az egymást követő kemény és puha diktatúrák által – akció-rádiuszuk átnyúlt ’90 utánra is – mesterségesen agyonhallgatott, némely szakértőktől hamisan átpolitizált „téma kezelése” nagyban hozzájárult a magyar identitás-tudat megrendüléséhez. Erre volt látványos példa, többek között, hogy az Antall-kormány alatt az akkori liberális fióka-Fidesz képviselői Trianon említésekor testületileg kivonultak a parlamenti plenáris ülésről. Azóta sok víz lefolyt még a szlovákok által jogtalanul elterelt Dunán is. Szétesetek a Trianonban, később a Potsdamban kreált államalakulatok, változott a status quo, csak a miénk nem. Számomra érthetetlen önkéntes megerősítéssel, amely felért egy térd-erogyással. Mit is jelent ez? A messze nem tisztelhető

békediktátumot mi tartattuk egyedül tiszteletben! Más szóval: legitimizáltuk az agresszíven ember- és nemzetellenes justismord döntéseket. És megalázóan, szomorú végeredményként 2005-ben hivatalosan – még ha tudjuk, mi álnok manipulációk folytak e téren – megtagadtuk az elszakított területeken élő nemzettestvéreinket, saját véreinket. Fohászodom, ne szálljon vissza ránk.

I.

Eljutni Európába! Erről egy gyermekkori képeskönyv jut eszembe, amely az állatok futóversenyét ábrázolta. Az indulók közt ott volt a víziló is. Hátán egy gyerek gubbasztott, kezében ostor helyett horgászbottal. De a horogra nem gilisztát tűzött, hanem guszthusos sárgarépát, s azt lógatta a víziló szája elé. Szegény pára egyre sebesebben futott, hogy bekaphassa, bár látni lehetett, trappolhat összeroskadásig, el sosem éri. Ravasz kis ösztöke, nagy távlatokkal. Európába menni! Ez az új varázsigé, azt sugallja, ha oda jutunk, megoldódnak gondjaink, megeljük a tejjel-mézzel folyó Kánaánt. Engem csak ingerültté tesz ez a „nesze semmi, fogd meg jól”-szerű retorika, mert már most túlságosan nagy árat fizetünk érte, pedig igazándiból el sem indultunk. Mint ahogy azért is rendre benyújtják a számlát, hogy még nem vagyunk ott. Jórészt a vezető hatalmak hibájából: mit sem okultak az utóbbi száz évben történelemből, blázirt nemtörődomséggel újra meg újra megcselekszik kardinális tévedéseiket a kis népek rovására. (Lásd: Trianon, Jalta, Potsdam, Helsinki, Párizs.) És most ismét nyomást gyakoroltak olyan alapszerződések megkötését erőszakolva, amelyek hátrányosak a kisebbségi magyarság számára, mivel nem tartalmazzák a gazdaállamok garanciáit a kisebbségi jogok biztosítására. Ott tartunk, mint hetven évvel ezelőtt, sőt még rosszabb a helyzet, mert a

szlovák alapszerződésnél a kormányzat szinte „elébe ment” egy képtelenség szentesítésének. Ráadásul az aláírásra – otromba módon – éppen (megint?) Párizsban, a rossz emlékű francia diplomácia égisze alatt került sor. A mi nem éppen bocsánatos bűnünk, hogy mindig hiszünk az ígéreteknek, és mindig hoppon maradunk. Rákóczi Ferenc szintűgy beleesett ebbe a hibába, mint legutóbb Antall József, aki azt hitte: a külpolitikával megnyeri a belpolitikát is. Hát nem. A választásokból ez tragikusan kiderült. Idegesít ez az európázás, merthogy mi már voltunk ott egy-néhányszor. Használtak védőbástyának, használtak faltörő s egyben áldozati kosznak a kivérzésig elégszer. 1848-ban mi voltunk Európa, a haladás zászlóvivője, de leverettünk. 1956-ban mi voltunk Európa, az elkövetkezendő változások kovása, de leverettünk, és magunkra hagyattunk. És 1989-90-ben megint mi voltunk Európa, de odalöktek olcsó prédának, mindig kényszerpályán mozgattak, s tesszik ma is. A második világháború után Magyarországot gyarmattá züllesztették, s egy primitív társadalmi formációt erőltetve rá, végeredményben a Balkánhoz csatolták. Leválasztották a természetes fejlődési főirányról; kiszakították mindabból, amire 1100 éves ittléte, kultúrája, a hagyományrendszere predesztinálta. Ezért hát, hogy napjainkban az a durva és végletes vadkapitalizmus tombol nálunk, amelyen egyszer már keresztülkínlódtunk az 1867-es kiegyezést követő évtizedekben. Csakhogy, az utóbbi ötven év lemaradását, melyben több nemzedékre való teremő energia fecséreldődt el, jó, ha 100-150 év alatt behozzuk. Újfént egy törökhódoltságnyi idő. Talán pótoljuk, feltéve, ha akkor még lesz magyarság. Gyenge és szegény az ország. Ellenséges érzületű szomszédok veszik körül. Ki védheti meg? Csak a NATO, de a befogadásnak – merthogy védtelenségünk okán zsarolhatók vagyunk – megint nagy gátat szabnak. A Nyugat sem anyagilag, sem erkölcsileg nem honorálja nagyvonalúan Magyarországot a térségben játszott különleges szerepéért. Felvetődik a kérdés: akkor is ilyen nehézkes és szűkmarkú lenne, ha leghatalmasabb keleti szomszédunknál váratlanul katonai junta venné át a hatalmat? Bár egy ország nem kizárólag tankokkal foglalható el, a tőke fegyverével is gyarmatosítani lehet. Térfelünkön ma helycserés támadás folyik. Akik szabadságharcainkat rendre leverték, kivonultak. Akik bukáinkat rendre haszonnal kiárusították, benyomultak, illetve nyomulófélben vannak a vákuumba. A szerb háború miatt a Balkán felértékelődött, s vele mi is; a hadak útja helyett a nagy biznisshez vezető út lettünk. Természetesen úgy, hogy szokás szerint az üzletből kihagynak minket. A nemzetek fölötti érdekcsoportok már eladtak minden fegy-

vert busás nyereséggel. Most a vállalkozás második lépcsője következik: a lerombolt Szerbiát, Horvátországot, Boszniát fel kell építeni, és ez még gigantikusabb üzlet. Egy alapos galádságról így lehet több bőrt haszonnal lenyúzni.

Aki Magyarországot birtokolja, azé a Balkán is, mint piac. Kompországból depóország lettünk. A nagy bekebelezés első állomása, az álliberális neokolonializmus célpontja. A kis és nagy rablók gyülekezetének egyáltalán nem érdeke, hogy Magyarország gazdaságilag és erkölcsileg megizmosodva Európa élvonalába kerüljön, mert konkurenciát jelent. Ezért meg kell akadályozni, hogy markáns nemzeti jegyeket viselő, viszonylag fejlett iparral, világklasszis mezőgazdasággal rendelkező tényezővé váljunk a térségben. Vagyis, hogy mi magunk töltsük be történelmi jogon azt a helyet, amely megillet. A vasfüggöny lebontásával, a köztársaság kikiáltásával, a többpártrendszer bevezetésével, az oroszok kivonulásával hatalmas esély nyílt erre. Évszázadonként ha egy ilyen alkalom adódik, hogy vérontás nélkül nagyságrendekkel léphet előre egy nemzet. Egyszerre ismét Európa élvonalában találtuk magunkat, melyet egyedül csak mi nem vettünk észre időben. Mások viszont igen. És elkezdődött a kíméletlen külső és belső aknamunka, melyet brutális hatalomvágy vezérelt, és amely miatt korszakos jelentőségű tetteink eredményét nem sikerült kihasználni, kamatoztatni. Sőt, elvesztettük a kivételes pozíciónkból fakadó előnyt. E lehangoló folyamatba jócskán „belejátszott” a kozmopolita érdekcsoportok és honi zsoldosaik zsarolással és korrumpálással megtetézett nyomása, no meg a mi karakteres ostobaságunk, amely a széthúzásban, a megoszthatóságban kulminált. Így aztán „sikerült” leszállnunk a harmadik vonalba, a felvevő piaccá degradált, rabszolgasorsra kárhoztatott országok sorába, ahol csak egy valami működik könnyörtelen következetességgel: az ördögi módon beállított adósságcsapda. Mint a féken tartás, a túszejtés eszköze, mellyel a kibontakozás elodázható, azaz a távlatlanság prolongálható. Ezeket a folyamatokat erősítette fel, szolgálta, szolgálja ki cselédformán a 95 százalékban „liberális” kézből etetett sajtó, ezen körök politikai, ideológiai terrorlegénysége.

A rendszerváltással két lehetőséget kínált fel a történelem. Az egyik, mint már említettem, hogy szorgos munkával, nemzeti összefogással fölépítsünk itt egy meghatározó erejű, perspektivikus Magyarországot. A vállalkozáshoz nagyon jó európai pozícióból vághattunk volna neki. A másik, hogy engedve a pszeudoliberalis presszióknak, depóország leszünk, vagyis a multinacionális nagytőke

kezére játszatik át az ország. Ne szépítgessük: ez a tét. És nem volt mindegy, most sem az, hogy hová állnak az írástudók. Egyértelmű, hogy a sajtóértelmiség túlnyomó része méltatlan módon mihez és kikhez adta oda magát. Ellenzéki sorban kártékony szereptévesztést művelt: nem konstruktív ellenfélként, hanem ádáz ellenségként cselekedett. Külföldön megbélyegezte, följelentette, lejáratta az országot. Belföldi demoralizáló, hisztérikus tevékenysége, melyet a sajtószabadság védelmének ürügyén folytatott s folytat, közismert. Minden ordenáréságot: nemzet-, pápa-, miniszterelnök-gyalázást büntetlenül leírhatott és publikálhatott, nyíltan provokálva terjeszthette a gyűlöletet, miközben azt harsogta, hogy veszélyben a sajtószabadság. Tehette zavartalanul, mert erre az előző kormány korlátlan teret engedett, nem tanulván meg Lenintől: bizony az ancien régime intézményrendszerét, gépezetét szét kell zúzni, irányítóit le kell cserélni. Hogy ez nem történt meg, nagy stratégiai baklövésnek bizonyult, súlyát most nyögjük csak igazán. A politikában a pokolhoz vezető út a nagyvonalúsággal tetézett úriemberséggel van kikövezeve.

És mi történik most, hogy a tegnapi vak dühű ellenzék csalárd ígéretéssel a hatalomba hazardírozta magát? A parlamenti demokrácia alattomos lebontása, afféle restauráció folyik, amelyet a reváns szellem ural, s igazgat fortélyosan. Amint visszaszerezték a nemzeti kondér melletti kiváltságos helyüket, rögvést meghirdették a békét, főként a külföld felé, hadd lássa a világ: nem csorbult a demokrácia. Eközben kíméletlenül végrehajtják a le-, illetve felszámolást. Offenzívát indítottak minden ellen, ami magyar, ami a magyarság nemzettudatát, integrálódását erősíthetné. A gazdasági ellehetetlenítés sikerült, most a lelki-szellemi-erkölcsi megsemmisítés van soron. Mindent elkövetett a kormányzat, hogy az ország lakossága kiszolgáltatott, akarattalan, fasírtta bedarálható, passzív tömeggé váljon. A rádió, a tévé, az írott sajtó zömének bekebelezése nem volt elég. A Múcsarnok, az Operaház, a Nemzeti Színház körül keltett botrányok után a Magyarok Világszövetsége következett. A cél világos. Felépített, átgondolt forgatókönyv szerint, az új történelmi helyzethez alkalmazkodva történik a züllesztés, ám az alapvető stratégiai fegyverek hagyományosak. Az egyik a nacionalizmus közismert vádja. A másik, mely folytonosan fialó üzletnek sem akármí, az antiszemitizmus gerjesztése. Többnyire önerőből mesterien szervezett provokációk által, megújuló hullámokban, a zsidóság tárgyilagos, mérsékelt, a Radnóti Miklós-i hagyományokat magáénak valló részét is behajszolva a dicstelen kampányba. Ahogy a környező államokban a kollektív bűnösség elvét alkalmazták a ma-

gyarság ellen (lásd: Beneš-dekrétumok), addig e hazában a kollektív antiszemitizmus vádjával bélyegzik meg a népet, s erre hivatkozva gátlástalanul zsarolják immár ötven éve. Teszik mindezt ebben az országban, melynek fővárosát Hitlerék Budapest helyett Judapestnek nevezték, kormányzóját zsidóbérencnek tartották, és akként is kezelték rajta keresztül a magyar népet is. Felháborító és a nemzetre sértő, hogy éppen abban a városban rendezte meg – a nem tudom mitől – Demokratikus Charta a történelmi tényeket felrúgó tüntetést a fasizmus ellen, amelynek zsidóságot itt a Kárpát-medencében egyedül nálunk sikerült megmenteni. Elkésérítő, hogy többnyire azok a leszámazottak kiáltották ki Horthy kormányzót fasisztának, akiknek felmenői éppen az ő határozott kiállításának köszönhetik megmenekülésüket. Érdekes, hogy ezek az elemek Rákosi Mátyás újratemetését zokszó nélkül vették tudomásul. A vérmezei hisztérikus csürhézés elterelte az országglakosok figyelmét a valóságos baloldali veszélyről; a gazdasági hatalomba magukat átmenekített kommunisták – véres és puha diktatúrákkal a hátuk mögött – a legcsekélyebb bűntudat nélkül készülődtek vissza a politikai hatalomba. S ez az álcázás elévülhetetlen bűne marad az értelmiség ama részének, amelynek agya, szíve, ösztöne hamisan működött. Ez egy nehezen szellőztethető ország, de itt nem a trágyától van bűdös, itt a júdáspénznek van szaga. Mindeme döglesztő folyamatok betetőzése, hogy az 1000 éves állam mára az első számú közellenség lett, funkciója a visszájára fordított. Nem a nemzeti megmaradás fundamentumát jelenti, hanem a kipusztulás eszközét. Nem az állam hal el, a lakosság hal ki. Belepusztul az erőfeszítésbe, hogy fenntartson egy olyan képződményt, amely elidegenedett tőle, nem ő érte, s jól látható, nem is gyermekeiért vagy azok ivadékaikéért van. A legújabb hiperérzékletlenségre valló szociális intézkedések, szigorítások azt sugallják, sulykolják, hogy itt nem érdemes megszületni – lassan már nem is lehet –, felnőni, megöregedni, itt meghalni sem érdemes. Sajátos genocídium folyik, amely mostanra vehemens szakaszba lépett. Lakhatatlan a haza. Eladják a fejünk fölül, el a talpunk alól, s azt akarják, haljon meg a szívünkben is. Hát nem! És nemcsak a Magyarok Istenéhez fohászodom, mikor azt mondom: balsors-rögösítette szíveinket ugyan lekényszerítetted a sugallatos porba, de beljűk el így vetetted a dacot, azért is SURSUM CORDA, azért is hisszük, az elevenszülő idő csupán tetszhalott. Reménykedem, hogy ez a találkozó valóban találkozás lesz, és hozzájárul egy mielőbbi, katartikus megébredéshez, cselekvő Feltámadáshoz. (1995)

II.

Vegyük végre tudomásul, a trianoni békediktátum óta a magyarság folytonos szabadságharcot vív megmaradása érdekében. A történelmi, politikai, nagypolitikai helyzetnek megfelelően hol rejtve, bujdokolva, hol nyíltan, fegyverrel a kézben. Rá van kényszerítve, hogy partizán legyen a saját hazájában, mert nyíltan nemigen képviselheti a magyarság ügyét, tudniillik az következményekkel jár. Mindez nemigen változott a második világháború óta. Megbélyegzés, kirekesztés a sorsa annak, aki fel meri emelni a szavát, már ha van hol, hogy tán mégse kéne lefasisztázni egy népet csupán azért, mert szeretne ragaszkodni a történelméhez, évszázados hagyományaihoz, ahhoz az ezeréveshez, amelyet mégiscsak közel hatszáz évig mint gyarapodó, emelkedő, európai súllyal bíró nemzetként élt meg. Még mindig nehéz beletörődni, megszokni, hogy drasztikusan széttrancsíroztak minket, s azt is, hogy azóta sok minden változott: szétestek államok a párizsi békeszerződésekhöz képest is, csak mi maradtunk, változatlanul és ostobán ragaszkodva a ránk erőltetett nyomorúsághoz. Sőt ezt a nyomorúságot önként s dalolva megkötött alapszerződésekkel erősítettük meg, még arra sem figyelve fel, hogy a környező államokba beköszöntő, úgymond, demokrácia olykor gyilkosabb, mint a diktatúrák voltak. Anynyi a különbség, hogy az ott élő magyar kisebbségek megsemmisítése, erőszakos asszimilációja látszólag finomabb, szalonképebb eszközökkel történik meg, ám a mélyben ugyanazok a szempontok és szenvedélyek húzódnak meg, mint a diktatúrák idején.

Tizenötmillió magyar egyesítése, csupán magyar igazolványok kiosztásával, amelyet azért amúgy is bojkottálnak a gazdaállamok, valamiféle határmódosítás nélkül nemigen képzelhető el. Amennyiben a békeszerződések igazságtalanok voltak – tudvalévő, hogy igen –, akkor ezt az igazságtalanságot miért csak a magyar népnek kell teljes egészében elszenvednie? Olyan határkorrekciókat kell adandó történelmi, politikai helyzetben eszközölni, amelyek ezeket az egyoldalú igazságtalanságokat igazságosabban osztják fel. Ez egyáltalán nem esik messze a politikai realitástól, törekedni kéne rá. Csak így lehetne megmenteni és szülőhelyén megtartani a magyarság viszonylag egységes tömbjeit, mert ha elszívó hatást gyakorolunk, akkor mi magunk fogjuk magyartalanítani a Kárpát-medencét. Ez a hangos töprengés természetesen nem akar semmit levonni a státustörvény hatalmas jelentőségéből: a háború óta nem volt ilyen intézményes kiállítás a hivatalos politika szintjén az elszakított területek magyar ajkú lakossága mellett. Tehát

van erő ebben a népben, ebben az országban. És több volna, ha hagynák, de mint látjuk, nagy gazdasági kozmopolita külérdekek nem engednek egyről a kettőre lépni. 1956-ban fegyverrel próbáltuk megváltani magunkat, leverték, de '56 szelleme mégiscsak él, bár néha úgy tetszett, végleg kiveszett az ifjúságból, identitásválságot okozott benne a pokoli agyomosás. Azt hittük, zömük szégyelli, hogy magyar, de a Kossuth téri másfélmillió nagygyűlés, az áprilisi ifjak szervezetének megalakulása mind-mind azt bizonyítja, van itt anyaföldhöz ragaszkodás, életerő. És bizony akadnak, nem is kevesen, akik visszaparancsolnák '56 szellemét a palackba, és nem válogatnának az eszközökben! Tudják, hiába, hogy a média 90 százalékban az övék, ha megtehető a második nyilvánosság, a polgári körök működni kezdenek, akkor már nem lehet monopolhelyzetből butítani a népet, mert az emberek összeállnak, megvitatják a hatalomra kerültek dolgait. Gyűléseken, tüntetéseken tiltakozhatnak, ez állampolgári joguk, egyszóval kivédhető minden nemzetromboló, országvesztő törekvés. Talán elmúlik az az idő, hogy primitív, a történelem szemétdombjáról előkapart és kicsit átlakkozott demagógiákkal lyukat lehessen beszélni a tömegek hasába. Végül is lázadás ez a kiszolgáltatottság ellen. Új harcmodor, egy sajtóságos történelmi helyzetben. Magyarán, van remény, ha van, ha marad elszántság – megmaradunk. Ez itt a kérdés.

Egy kis nép szabadságharca nem csak vérrel, fegyverrel vívatik, ennek a harcnak szerves része, alapvető stratégiája, hogy milyen kedvvel, eredménnyel nemz utódokat. És itt van a legsebezhetőbb pontunk. Erre világít rá Für Lajos történész közelmúltban (Kairosz, 2011) megjelent hézagpótló, fontos könyve a „*Magyar sors a Kárpát-medencében*”. Népesedésünk évszázadai 896-tól 2000-ig”. Végre egy könyv a mi hangunkon, a mi fájdalomunkról, a mi valóságunkról szól, féltőn és hitelesen, vállaltan magyar írta. Már önmagában ez is kényeztetés a tragédiában. A mű szétfeszíti a történelmi demográfia kereteit. Mert kikerülhetetlen tényadatai szikár keserűséggel jelzik hanyatlásunkat, föltartóztathatlannak tűnő fogyásunkat. Míg a környező államok népessége majd megkétszereződött, mi egyre apadunk. Jó esetben az 1910-es színvonalra küzdhetjük vissza magunkat, 8 millióval vagyunk kevesebben, mint kellene! Nincs hely s idő részletesen taglalni ezt a mondandójában sokrétű, megvilágító erejű könyvet, amely a szívre és az észre egyaránt hat, kiköveteli: gondoljátok végig, magyarok, ne vakuljatok! S bár leírja, hogy a 3000 élő nyelv között még így is előkelő helyen vagyunk, tán az ötvenedik a világrangsorban, ami arról is meggyőzhet bennünket, hogy az Istennek a magyarsággal terve van.

Mégis az egész mű egy jajkiáltás, akárcsak a Zrínyi Miklósé a török veszedelem idején. Akkor azonban a magyarságnak még megvoltak az erkölcsi tartalékai. Nem vezett ki belőle az az évszázadokon át működő beolvasztó, asszimiláló képesség, amely egyedülálló volt. Élő példa: mára a jászok, a kunok, tehát a valamikor betelepített „jövevény” népek ősmagyarok, génjeikben is. A honfoglalástól kezdve nem volt kérdés, ki olvaszt be kit. Működött a tégely-effektus. A helyzet gyökeresen a második világháborút, az orosz megszállást követően változott meg, és napjainkban különösen felerősödve jelentkezik. Önazonosságunkat idegen érzületű, szemléletű és ízlésű kis csoportok akarják erőszakosan kikezdeni, meg akarják változtatni, a maguk orcájára szeretnék formálni a magyarság nagy tömegeit, egyszerre az általuk leplezetlenül képviselt idegenséghez akarják asszimilálni az országot, s aki ellenáll, arra, nos, ismerjük, miféle jelzőket aggatnak rá. Ha látszólag más körülmények közt vagyunk, azért érvényesnek érzem azt a megállapítást, amelyet Apponyi Alberttel kapcsolatban idéz Für Lajos. Amikor a gróf elé tették aláírás végett a trianoni diktátumot, elolvastván, annyit mondott, s ebben benne van egész 20. századi sorsunk paradoxona: öngyilkosoknak kell lennünk, nehogy megöljenek bennünket? A válaszom: nem, nem, soha! (2002)

III.

Előljáró kérdések

Érvényes-e szétszakíttatásunk mindmáig? Igen! Az elmúlt évtizedekben tett-e ez ellen Európa? Nem! Most tennie kell! Miért? Mert van egy magyar érdekű kormányzat, amely ezt akarja, és vele mi is! Szokatlan egy muszáj, igaz? Trianon már nemcsak nemzeti gyásznap, hanem a spirituális egyesülés nagy pillanata annyi keserű évtized után. Lehet, ez a pillanat kevesebbnek tűnik, mint például a német egyesülés, de van annyira hosszú következményeiben is, mint a Szovjetunió és Jugoszlávia szétesése és a mai Kárpát-medencei változások. Azért is fontosak – így a kettős állampolgárság vagy akár a néplélek egyesülése –, mert egy olyan világot váltottak fel, amely az anyagelvűségben hitt, vagy azt próbálta elhithetni. Érdemes elgondolkodni Sztálin kijelentésén – akinek Magyarország sorsa is csak vagon-kérdés volt –, amikor megkérdezték tőle, fél-e a pápától, azt válaszolta: miért, a pápának hány tankhadosztálya van? Tagadhatatlan, hogy remények elé nézünk. Úgy érzem, Magyarország igenis hihet a feltámasztásban. Természetesen addig az út rögös, tapasztalhatjuk régtől fogva saját bőrünkön.

Ne ámítsuk magunkat!

A magyarság számára a trianoni diktátum – az első világháború után még Lenin elvtárs is így titulálta, pontosabban imperialista diktátumnak nevezte, nem számolva azzal, hogy a második világhéges után még keményebb retorziókat hajtanak végre ellenünk, ami már az oroszoknak is jól jött – világbotrány. És azt az akkori kommunisták és imperialista szövetségeseik sem tudták, tudják megkezdni. Mivelhogy ők okozták mindmáig hatóan. Alapokká vált a világpolitikában, viszonyítási pont, legalább annyira, mint a palesztin-izraeli konfliktus vagy 1956. Mert Trianon koránt sincs lezárva, nem lehet szőnyeg alá seperi. Mert áldatlan következményei minduntalan mutatkoznak, látszólag kisebb, hol nagyobb horderejű ügyekben. És mind 1945 utánra datálható. Kezdve attól, hogy a Nyugat, élén az USA-val, ezt a térséget kiszolgáltatta a nagyhatalmi törekvéseit egyáltalán nem leplező Szovjetunióval. Eltúrte nemcsak az itteni önkényeket, hanem az ottaniakat is, például népiirtások, GULAG, népáttelepítések stb. A kommunizmus nevéhez, „országglásához” bizonyítottan több mint százmillió ember vére tapad. Sokáig erről se hang, se kép, se szó. Valakik Hitler – aki szintén nem volt egy ministránsfiú, igaz „heti bérmálkozó” sem – agyonmlegetésével mintha feledtetni akarnák a Generalisszimusz beteges világpusztító terveit, cselekedeteit. Mindmáig érvényben vannak – akarják, hogy így legyen – a meghamisított, túlnyomó részükben a valóságot félretájékoztatóan tálaló történelemkönyvek, hazug visszaemlékezések. Hiába, az ember megfizethető, érdek fűtötte lény. Főként, ha haszna származik belőle. Így megéri neki hazudni, vagy ami még rosszabb, azt vallani: ahol a haszna, ott a hazája. Meddig lehet fenntartani ezt az állapotot? A szembenézés, a valódi értékkezelés hiányát. És ez nem a múlt, hanem a velünk élő, már amennyire élhető jövő. A jelen idő valahogy elsikkad. Létezőnk ugyan, de mégsem. Számoljunk le egy illúzióval. (Ezt a kormányzat megtette.) Nevezetesen, hogy a nagyhatalmak érdekeik, államraisonjaik érvényesítését nem humánumból, hanem nyereségvágyból követik el, éppen a gyengék kárára. Az elmúlt hosszú, kemény évtizedek csak véget értek, ha belegondolunk, a százéves háború is száz évig tartott, végül is van kibontakozás, csak megfelelő emberi élethossz szükségeltetik hozzá. Meg kell érnie valamelyik nemzedék-láncolatnak mindenképpen. Mi most egy efféle közbülső állapotban leledzünk, amely azért a kibontakozás felé mutat. Ennyit jelent, ha egy nemzeti elkötelezettségű kormány áll az ország élén. Láthatóan minden rendelkezésre álló eszközt megragad újabb Trianonok elhárítása érde-

kében. Sőt, azok kártékonyságának ellenében megpróbál enyhületet kicsikarni. Meg akarja változtatni – innen a szabadságharc kifejezés – a régi mondást: „Vae victis! Jaj a legyőzötteknek!” De azoknak is jaj, akik nem akarnak a karakterüktől idegen, ősidők óta téveszmésen bejáratott, kudarchoz vezető utakról időben letérni. Paradigmaváltás kell. Minket erre kötelez Trianon is, lám van, és adatik hozzá erő. Hiszem, egy nagy globalitáson belül, amelyből csak kilógnak lólábként a naponta is tetten érhető multi-érdekek, bejárható a sajtósárgos magyar út is. Talán, ha el nem torlaszolják, elvezet a nemzeti boldoguláshoz. Nos, ezt a lehetőséget tilos feladni. Nem, nem, soha! Ehhez az akarathoz-akaráshoz éppen Trianon kötelez minket. Örökösünknek nem lehet csak a múltba, főként annak béna-ságába révedniük. Ne ámítsuk magunkat!

Bűnbak-képzés

Az EU-val – helyes, hogy oda tartozunk – bosszantó nézet-eltéréseink voltak, vannak. Más érdekeket akarnak érvényesíteni. Nem éppen a tyúkólak szerkezeti megváltoztatása, nem éppen a bíróságok felépítése (amely nagyon is húsbavágó kérdés a nemzeti igazságtétel érvényesítése szempontjából), vagy az akácerdők kiirtása, magyar alfajták, szőlők kivágása, állatfajok kiűzése, amely már előbb megtörtént, ezek mind-mind gazdasági harc következményei. A magyar méz egyedülálló minőség a világon, már-már tényleg aranyat ér a világpiacra, amelynek alapja a magyar akác. De ha kivágják, milliárdos nemzeti érdekek sérülnek. Ám valamikor kitűnő volt a cukorgyártásunk, a malomiparunk, a busz- és gépiparunk, az optikai művek, a mikroelektronikai művek, a tengerhajózás és hajógyártás. Megvettük, vagy eladtuk bagóért. A műszaki értelmiségiket pedig szétkergették. De Trianon óta micsoda harcok kellett-kell folytatnia a kétharmados többségű nemzeti kormányoknak, úgyszólván a nulláról, a kettős állampolgárság bevezetéséért, a szétszakított magyarság spirituális egyesítéséért, az autonómia-törekvések támogatásáért. Ezeket a XXI. században is akadályozzák olyan nemzetek, akik velünk együtt „unióznak”, de támadásaikat még a XIX. század vége óta szisztematikusan bujtogatott kisantanti törekvések vezérik. Az EU fel tudja-e oldani a döbbenetes történelmi ellentmondásokat? Gazdaságilag bizonyára nem! Mert ellentmondások akadnak jócskán a II. világháború óta folyamatosan és kiújulóan. Annak az ellentmondásnak – finoman szólva – a huzamos jelenlétén már túl vagyunk, hogyan kerülhetett anno dacumal a szovjet blokkhoz az a Cseh-, illetve Lengyelország fejlődéstudatukban, nemzeti identitástudatukban évtizedekre visszavetve,

amely országokért – s itt főként Lengyelország értendő – hadat üzent Anglia és Franciaország. A román átállást árulásnak is mondhatnók, hiszen a tordai csatáról – amikor a román haderő átvezette rejtett hegyi ösvényeken a szovjet páncélos hadosztályokat, hogy azok lezúdulhassanak a magyar Alföldre – hatvan éven át nem beszélhetett senki. Amikor ott jártam, már csak néhány magyar honvédtiszt volt Tordán, azon a helyen áll a temető, amit a magyar ősfalubeliek még „hét házú” román falunak neveztek. Hát ennyit fordult a kocka! Szerintem rosszul volt elvetve... Trianon most nem a reváns szellemét üzeni, hiszen a kétharmad országrészét elveszített magyarság fellépőit a viszsza-vágás érdekében abszurd módon nacionalizmussal vádolták a dákóromán elmélet megbetegített megszállottjai. Tán azt gondolják, lehetőség kínálkozik Magyarországra valami új jóvátételi alapra, amelyre építeni lehet. Elsősorban félretéve, de nem mellőzve a huzavonát a székely zászlók vagy az autonómia ügyében, igenis európai mércét – de nem kettős mércét – kell alkalmazni a magyarság dolgaiban is. Kötelezően újra kellene gondolni mindezeket kívül a Beneši-dekrétumok ügyét, amely a magyarság kollektív bűnösségét harsogja a világ felé. Megjegyzem hamisan, és ha már a kollektív bűnösségnél tartunk, nem szabad engedni belekeverni a magyarságot akár a holokauszt aktív közreműködésében való nemzeti részvétel vádjába. Erre komoly törekvések mutatkoznak. De nem igazak. S a Horthy elleni rágalmozások sem. Sztálin elismerte, soha nem volt a Kormányzó úr náci, nem ítélték el Nürnbergben, és az ország sem volt fasiszta, csak megszállt pátria, bábkormány az élén, amelyet Wiesenmayer – Hitler megbízott teljhatalmú helytartója – vezetett kézi irányítással. A magyar álbaldal és álliberálisok szitokszavait, koholmányait végképp ki kell űzni e hazából. Ha meg nem, akkor legyen feladatuk a magyar történelemnek feldolgozni Lukács György, Kun Béla, Szamuely, Rákosiék vagy akár a mai utódok – mert vannak – szerepét, és el kell hírelni a nagyvilágban és itthon. Gondolok itt elsősorban az „üldözött”, leszármazott írók, filozófusok 20–21. századi állásfoglalásaira, amelyek nem igényelnek hosszas elemzést; mindegyre a véres pünkösdi királyság – mellesleg nem három napig tartott, inkább közel hat évtizedig –, a bestiális eszközökkel megszerzett hatalom elvesztéséről szólnak. Egy országos biznisz, újfent kirabláson alapuló, a demokrácia mázával leöntött lehetőségéről, illetve arról, hogy most ez az esély végleg odaveszni látszik. Mert Magyarország valóban feltámad!

(2016. június 4-én, a Nemzeti Összetartozás Napján)